

S.G.

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.879A/2018

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ
NR. 4487 / 11 JUN 2018

Domnului
Liviu-Nicolae DRAGNEA
Președintele Camerei Deputaților

2/261e/12.06.2018

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Înalta Curte de Casație și Justiție referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative (PL-x nr.346/2018).

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 22 iunie 2018 (inclusiv în format electronic la adresa de mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 4 iulie 2018.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

Președinte,

prof. univ. dr. Valer DORNEANU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr. 494 / 2018

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ

NR. 4475 / 11 JUN 2018

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Cabinetul Președintelui

 ROMÂNIA

Str. Batiștei, nr.25, sector 2, București
Tel: 021-310.38.86, Fax: 021- 310.36.16
e-mail: presedinte@scj.ro

Nr. 489 din 8 iunie 2018

Către

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Domnului Președinte Valer Dorneanu

Stimate domnule președinte,

În temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituția României și ale art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă transmitem Hotărârea nr. 6 din 8 iunie 2018 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție vizând sesizarea Curții Constituționale în scopul de a se pronunța asupra constituționalității Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative (PL-x nr. 346/2018).

Cu aleasă considerație,

Președintele
Înaltei Curți de Casație și Justiție
Judecător Iulia Cristina Tarcea

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ROMÂNIA

Str. Batiștei, nr.25, sector 2, București
Tel: 021-310.38.86, Fax: 021- 310.36.16
E-mail: presedinte@scj.ro

**Înalta Curte de Casație și Justiție
Secțiile Unite**

**Hotărârea nr. 6
Ședința din 8 iunie 2018**

Sub președinția doamnei judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. c) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, s-a întrunit pentru sesizarea Curții Constituționale în vederea exercitării controlului de constituționalitate, înainte de promulgare, asupra Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative (PL-x nr. 346/2018).

Sesizarea este legitimată constituțional de dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituția României și de prevederile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd dreptul Înaltei Curți de Casație și Justiție de a sesiza Curtea Constituțională pentru controlul constituționalității legilor înainte de promulgare.

Din totalul de 115 judecători în funcție, au fost prezenți 77 judecători.

În urma dezbaterilor, deliberând, Secțiile Unite au hotărât să fie sesizată Curtea Constituțională cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor art. I pct. 37 (modificarea art. 402 din Codul de procedură civilă) și pct. 58 (modificarea art. 497 din Codul de procedură civilă), precum și a dispozițiilor art. III pct. 3 [modificarea art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013] și pct. 4 (introducerea art. XVIII¹ în Legea nr. 2/2013) din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul

de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative (PL-x nr. 346/2018), în raport cu art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta sa referitoare la calitatea legii, pentru următoarele considerente:

În lumina paragrafului 107 din Decizia Curții Constituționale nr. 61/2018 (publicată în M. Of. nr. 204 din 6 martie 2018), *respectarea standardelor de claritate și predictibilitate a legii a devenit o cerință de rang constituțional. Astfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile referitoare la claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate (de exemplu, Decizia nr. 562 din 19 septembrie 2017, publicată în M. Of. nr. 838 din 23 octombrie 2017, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în M. Of. nr. 584 din 17 august 2010, Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în M. Of. nr. 579 din 16 august 2011 și Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în M. Of. nr. 53 din 23 ianuarie 2012). Totodată, instanța de control constituțional a constatat că, deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concurează la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare (Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în M. Of. nr. 116 din 15 februarie 2012 și Decizia nr. 445 din 16 septembrie 2014, publicată în M. Of. nr. 790 din 30 octombrie 2014).*

De asemenea, în lumina paragrafului 40 din Decizia Curții Constituționale nr. 619/2016 (publicată în M. Of. nr. 6 din 4 ianuarie 2017), *legea trebuie să întrunească cele trei cerințe de calitate care rezultă din art. 1 alin. (5) din Constituție - claritate, precizie și previzibilitate. Cu privire la cerințele de calitate, instanța de contencios constituțional a reiterat, în paragraful invocat, că cerința de claritate a legii vizează caracterul neechivoc al obiectului reglementării, cea de precizie se referă la exactitatea soluției legislative alese și a limbajului folosit, în timp ce previzibilitatea legii privește scopul și consecințele pe care le antrenează (Decizia nr. 183 din 2 aprilie 2014, publicată în M. Of. nr. 381 din 22 mai 2014, paragraful 23).*

Din perspectiva clarității, a preciziei și a previzibilității, dispozițiile art. 1 pct. 37 (modificarea art. 402 din Codul de procedură civilă) și pct. 58 (modificarea art. 497 din Codul de procedură civilă) din Legea pentru

modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative (PL-x nr. 346/2018) nu întrunesc exigențele art. 1 alin. (5) din Constituție. În acest sens:

■ Art. I pct. 37 modifică partea finală a dispozițiilor art. 402 din Codul de procedură civilă, referitoare la pronunțarea hotărârii, în sensul că hotărârea „se poate pronunța prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.” Pronunțarea hotărârii „prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței” nu permite stabilirea, cu precizie, a momentului pronunțării hotărârii, creând incertitudini cu privire la acest moment, în condițiile în care legea atribuie momentului pronunțării hotărârii, în unele cazuri, funcția de moment inițial al curgerii termenelor pentru exercitarea unor căi de atac.

Opțiunea legiuitorului de a introduce o modalitate alternativă de pronunțare a hotărârii implică adoptarea unei reglementări care să permită determinarea, în mod exact, a momentului pronunțării și care să prezinte nivelul de precizie pe care îl asigură reglementarea pronunțării hotărârii în ședință publică. Or, referirea la „punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței” este insuficientă pentru a permite determinarea exactă a momentului pronunțării, cu efecte negative pe planul drepturilor a căror exercitare este legată de acest moment, conform legii.

■ Art. I pct. 58 modifică partea inițială a dispozițiilor art. 497 din Codul de procedură civilă, referitoare la soluțiile pe care le poate pronunța Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs, în sensul că instanța supremă, „în caz de casare, trimite, o singură dată în cursul procesului, cauza spre o nouă judecată instanței de apel care a pronunțat hotărârea casată.” Din dispozițiile art. 497 din Codul de procedură civilă, în forma modificată, nu se înțelege, cu claritate, care este soluția adoptată de Înalta Curte de Casație și Justiție, în ipoteza în care instanța supremă a pronunțat o soluție de casare cu trimitere și se impune o nouă soluție de casare, din cauza insuficienței probatoriilor, în detrimentul respectării dreptului la apărare. Omisiunea legiuitorului de a reglementa soluția care poate fi pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în această ipoteză, element esențial în reglementarea căii extraordinare de atac a recursului, determină încălcarea standardelor de previzibilitate impuse de jurisprudența Curții Constituționale.

Prin modificarea dispozițiilor art. 497 din Codul de procedură civilă, în sensul limitării posibilității casării cu trimitere și prin nereglementarea soluției care poate fi pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, în ipoteza casării hotărârii pronunțate de instanța de apel subsecvent unei casări anterioare cu trimitere, se creează un vid legislativ care are ca efect

imposibilitatea aplicării dispozițiilor art. 497 din Codul de procedură civilă în ipoteza menționată.

De asemenea, *din perspectiva clarității, a preciziei, a previzibilității și a coordonării legislației*, dispozițiile art. III pct. 3 (modificarea art. XVIII alin. 2 din Legea nr. 2/2013) și pct. 4 (introducerea art. XVIII¹ în Legea nr. 2/2013) din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative (PL-x nr. 346/2018) nu întrunesc exigențele art. 1 alin. (5) din Constituție. În acest sens:

■ Art. III pct. 3 modifică dispozițiile tranzitorii ale art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013. În partea introductivă a art. XVIII alin. (2), în forma modificată, legiuitorul face referire la „procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi”, neputându-se stabili, cu claritate, dacă referirea la „intrarea în vigoare la prezentei legi” privește Legea nr. 2/2013 sau Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative (PL-x nr. 346/2018).

Aplicarea dispozițiilor tranzitorii, în general, implică stabilirea exactă, în cuprinsul lor, a legii la care se referă. Nepermițând identificarea exactă a legii la care se referă, dispozițiile art. XVIII alin. (2), în forma modificată, nu întrunesc exigențele de precizie și claritate pe care le presupune aplicarea dispozițiilor tranzitorii.

■ În cadrul dispozițiilor tranzitorii ale Legii nr. 2/2013, art. III pct. 4 introduce noile prevederi ale art. XVIII¹, referindu-se, de asemenea, în cuprinsul art. XVIII¹ alin. (1), la „procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi.” Nici în cazul acestor prevederi nu se poate stabili, cu claritate, dacă legiuitorul se referă la intrarea în vigoare a Legii nr. 2/2013 sau la intrarea în vigoare a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative (PL-x nr. 346/2018).

În art. XVIII¹ alin. (2) se prevede că „dispozițiile alin. (1) sunt aplicabile și hotărârilor, susceptibile de recurs potrivit legii, pronunțate începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi în procesele pornite începând cu data de 15 februarie 2013 și până la data intrării în vigoare a prezentei legi.” În măsura în care legiuitorul s-a referit la data intrării în vigoare a Legii nr. 2/2013 (15 februarie 2013), textul art. XVIII¹ alin. (2) este inaplicabil, întrucât stabilește că „dispozițiile alin. (1) sunt aplicabile și hotărârilor, susceptibile de recurs potrivit legii, pronunțate începând cu data de 15 februarie 2013 în procesele pornite începând cu data de 15 februarie 2013 și până la data de 15 februarie 2013.”

În măsura în care, însă, s-a referit la data intrării în vigoare a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative (PL-x nr. 346/2018), s-ar pune problema întoarcerii în timp a efectelor acestui text, argument suplimentar în ceea ce privește caracterul imprevizibil și neclar al normei de drept criticate.

■ Atât art. III pct. 3, cât și art. III pct. 4, operând modificări legislative în cuprinsul dispozițiilor tranzitorii ale Legii nr. 2/2013 și introducând noi dispoziții tranzitorii în cuprinsul Legii nr. 2/2013, după un interval mai mare de 5 ani de la intrarea în vigoare a acestei din urmă legi, creează incertitudini cu privire la efectele dispozițiilor tranzitorii, încălcând standardele de previzibilitate și coordonare a legislației stabilite în jurisprudența Curții Constituționale.

În concepția Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, concretizată în art. 54, dispozițiile tranzitorii „cuprind măsurile ce se instituie cu privire la derularea raporturilor juridice născute în temeiul vechii reglementări care urmează să fie înlocuită de noul act normativ” și „trebuie să asigure, pe o perioadă determinată, corelarea celor două reglementări, astfel încât punerea în aplicare a noului act normativ să decurgă firesc și să evite retroactivitatea acestuia sau conflictul între norme succesive.” Normele de tehnică legislativă cuprinse în art. 54 din Legea nr. 24/2000, a căror respectare contribuie la asigurarea conformității cu principiul securității raporturilor juridice, conferă dispozițiilor tranzitorii rolul de a facilita derularea raporturilor juridice la momentul punerii în aplicare a unei noi legi, rol care nu poate fi îndeplinit în cazul modificării dispozițiilor tranzitorii după trecerea unui interval semnificativ de timp de la intrarea lor în vigoare sau în cazul introducerii unor dispoziții tranzitorii într-un act normativ adoptat anterior. Or, prin modificarea dispozițiilor tranzitorii ale Legii nr. 2/2013 și prin introducerea unor dispoziții tranzitorii în Legea nr. 2/2013, iar nu în noua lege adoptată, rolul de facilitare a derulării raporturilor juridice conferit dispozițiilor tranzitorii nu poate fi îndeplinit.

În consecință, dispozițiile art. I pct. 37 (modificarea art. 402 din Codul de procedură civilă) și pct. 58 (modificarea art. 497 din Codul de procedură civilă), precum și dispozițiile art. III pct. 3 [modificarea art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013] și pct. 4 (introducerea art. XVIII¹ în Legea nr. 2/2013) din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative (PL-x nr. 346/2018), prin lipsa de claritate și previzibilitate, încalcă dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție. în componenta referitoare la calitatea legii.

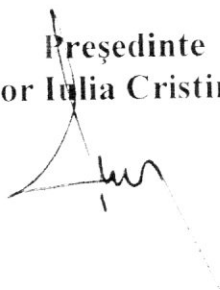
În consecință, pentru considerentele de mai sus, Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite

HOTĂRĂȘTE

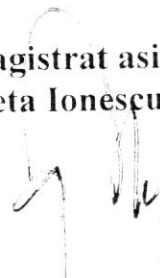
Sesizarea Curții Constituționale pentru a se pronunța asupra aspectelor de neconstituționalitate cuprinse în Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative (PL-x nr. 346/2018).

Anexăm în copie tabelele cu semnături.

Președinte
Judecător Iulia Cristina Tarcea

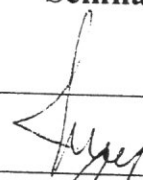
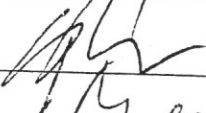
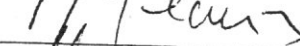
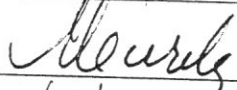
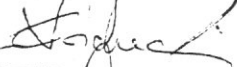
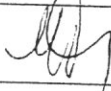
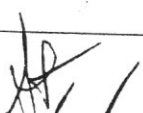
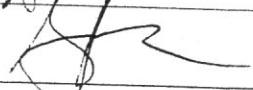
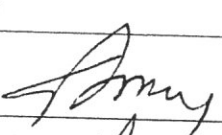

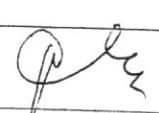

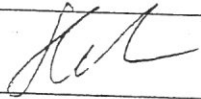

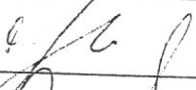
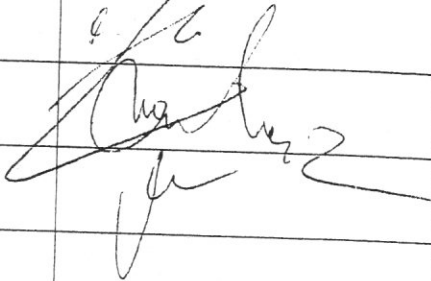
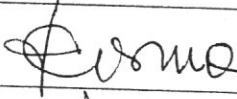
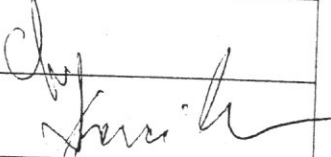

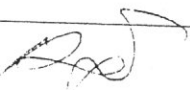
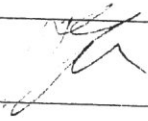
Prim magistrat asistent
Aneta Ionescu

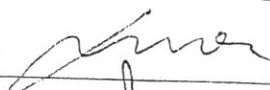
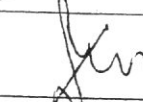
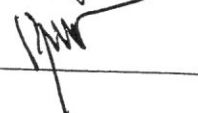
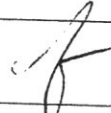

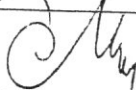

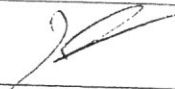

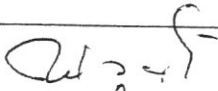
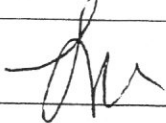

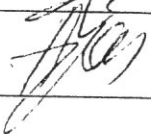
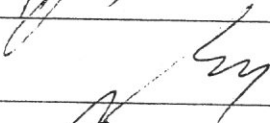

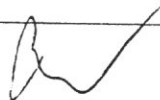
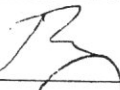
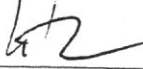
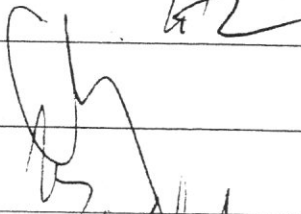

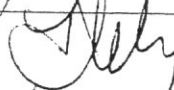
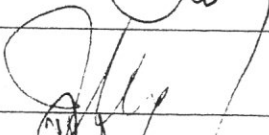

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE SI JUSTIȚIE
SECȚII UNITE

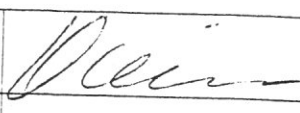
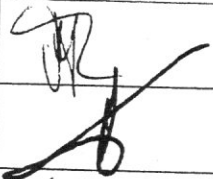

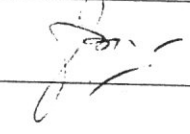

Sedința din data de 08 iunie 2018, orele 12:30

Nr. crt.	Numele și prenumele judecătorului	Semnătura
1.	TARCEA IULIA CRISTINA	
2.	BOGASIU GABRIELA ELENA	
3.	DRAGOMIR ILIE IULIAN	
4.	CURELEA LAVINIA	
5.	VOICHECI EUGENIA	
6.	POPESCU MIRELA SORINA	
7.	BARBĂ IONEL	
8.	ALEXANDRESCU ANCA MĂDĂLINA	
9.	ARGHIR GEANINA-CRISTINA	
10.	BACIU MONA MAGDALENA	
11.	BÎRSAN GABRIELA VICTORIA	
12.	BOGDAN IOANA	
13.	BREHAR PAULINA LUCIA	
14.	BUDĂ MARIAN	
15.	BURNEL OANA	
16.	CANACHEU CLAUDIA MARCELA	

17.	CERBU SILVIA	
18.	CÎRNARU SIMONA ELENA	
19.	CÎRNU IULIA MANUELA	
20.	COBZARIU MARICELA	
21.	CONDOIU MINODORA	
22.	CONSTANDA ANDREIA LIANA	
23.	CONSTANTINESCU MARIANA	
24.	CORBU CORINA ALINA	
25.	COSMA RODICA	
26.	COSMA VIORICA	
27.	CRISTESCU SIMONA LALA	
28.	DASCĂLU LAVINIA	
29.	DĂNĂILĂ VERONICA MAGDALENA	
30.	DINU FLORENTINA	
31.	DOLACHE ILEANA IZABELA	
32.	DORIN RODICA	
33.	DRAGNE ANGELA	
34.	DRAGOMIR FLORENTINA	
35.	DRĂGUȚ FLORENTIN SORIN	
36.	DUMINECĂ VIRGINIA FLORENTINA	

37.	DUȚĂ RUXANDRA MONICA	
38.	ENCEAN SIMONA DANIELA	
39.	ENESCU DAN ANDREI	
40.	EPURE CONSTANTIN	
41.	FARMATHY GHEZA ATTILA	
42.	FILIPESCU VIRGINIA	
43.	FLORESCU GEORGE BOGDAN	
44.	FOITOȘ MARIUS DAN	
45.	GHERASIM ADRIANA ELENA	
46.	GRĂDINARU DANIEL	
47.	GRĂDINARU IANINA BLANDIANA	
48.	GRECU MĂDĂLINA ELENA	
49.	GRIGORAȘ NINA ECATERINA	
50.	HÎNCU CEZAR	
51.	HRUDEI MARIA	
52.	IANCU ANA HERMINA	
53.	ILIE CARMEN MARIA	
54.	ILIE GHEORGHE AUREL	
55.	ILIE IOANA ALINA	
56.	ION EUGENIA	

57.	IONESCU MARIUS IONEL	
58.	ISAILĂ MĂRIOARA	
59.	IVANOVICI LAURA MIHAELA	
60.	LEFTERACHE VALERIA LAVINIA	
61.	MACAVEI SÂNDEL LUCIAN	
62.	MACAVEI SORINELA ALINA	
63.	MARCHIDAN ANDREEA	
64.	MARIN EUGENIA	
65.	MATEI IONUȚ MIHAI	
66.	MĂIEREANU IULIANA	
67.	MERA LUCIANA	
68.	MIHĂIANU COSMIN HORIA	
69.	MOGLAN RALUCA	
70.	NĂSTASE TATIANA GABRIELA	
71.	NĂSTASIE VERONICA	
72.	NEGRILĂ GEORGETA CARMEN	
73.	NENIȚĂ SIMONA CRISTINA	
74.	NESTOR BEATRICE IOANA	
75.	NICOLAE ADINA GEORGETA	
76.	NIȚU PETRONELA IULIA	

77.	OANA CRISTIAN DANIEL	
78.	PANTEA C. PAULA	
79.	PARASCHIV MIHAELA	
80.	PĂTRAȘCU HORAȚIU	
81.	PĂUN LUIZA MARIA	
82.	PIETREANU SIMONA GINA	
83.	PISTOL ȘTEFAN	
84.	POLIȚEANU MIRELA	
85.	POPA RODICA AIDA	
86.	POPA ROXANA	
87.	POPOIAG ELENA CARMEN	
88.	PUȘCAȘIU EUGENIA	
89.	ROG LUCIA TATIANA	
90.	RUS ALEXANDRA IULIANA	
91.	RUS ANDREI CLAUDIU	
92.	RUSU AURELIA	
93.	SECREȚEANU ADRIANA FLORINA	
94.	SEVERIN DANIEL GHEORGHE	
95.	STĂNIȘOR DENISA ANGELICA	
96.	SUSANU RODICA	

97.	ȘELARU VALENTIN HORIA	
98.	ȘERBAN LEONTINA	<i>fl</i>
99.	TĂBÂRCĂ MIHAELA	<i>uvs</i>
100.	TEAU CARMEN TRĂNICA	
101.	TRESTIANU VIORICA	<i>[Signature]</i>
102.	ȚĂNDĂREANU NICOLETA	<i>[Signature]</i>
103.	ȚĂNDĂRESCU BIANCA ELENA	<i>[Signature]</i>
104.	ȚUCA ALINA IULIANA	<i>[Signature]</i>
105.	VARTIRES DANA IARINA	<i>[Signature]</i>
106.	VASILE FRANCISCA MARIA	<i>[Signature]</i>
107.	VĂLEANU PETRONELA CRISTINA	<i>[Signature]</i>
108.	VIȘAN LILIANA	
109.	VIȘAN MIRELA	<i>[Signature]</i>
110.	VIȘOIU EMILIA CLAUDIA	<i>[Signature]</i>
111.	VLAD DECEBAL	<i>[Signature]</i>
112.	VOICU RODICA FLORICA	<i>[Signature]</i>
113.	VRABIE VALENTINA	<i>[Signature]</i>
114.	VRÎNCEANU ROMANIȚA ECATERINA	<i>[Signature]</i>
115.	ZAHARIA RODICA	<i>[Signature]</i>

ROMANIA

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. – Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 13, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Părțile au dreptul, în tot cursul procesului, de a fi reprezentate sau, după caz, asistate în condițiile legii.”

2. La articolul 41, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 41. – (1) Judecătorul care a pronunțat o încheiere interlocutorie sau o hotărâre prin care s-a soluționat cauza nu poate judeca aceeași pricină în apel, recurs, contestație în anulare sau revizuire și nici după trimiterea spre rejudecare, cu excepția cazului în care este chemat să se pronunțe asupra altor chestiuni decât cele dezlegate de instanța de apel sau, după caz, de recurs.”

3. La articolul 64, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Încheierea nu se poate ataca decât odată cu fondul.

(4) În cazul admiterii căii de atac exercitate împotriva încheierii prin care instanța a respins ca inadmisibilă cererea de intervenție, hotărârea pronunțată este desființată de drept, iar cauza se va rejudeca de instanța în fața căreia s-a formulat cererea de intervenție de la momentul discutării admisibilității în principiu a acesteia.”

4. La articolul 80, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Când dreptul de reprezentare izvorăște din lege sau dintr-o hotărâre judecătorească, asistarea reprezentantului de către un avocat nu este obligatorie.”

5. Articolul 83 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Reprezentarea
convențională a
persoanelor fizice**

Art. 83. – (1) În fața primei instanțe, în apel, precum și în recurs, persoanele fizice pot fi reprezentate de către avocat sau alt mandatar. Dacă mandatul este dat unei alte persoane decât unui avocat, mandatarul nu poate pune concluzii asupra excepțiilor procesuale și asupra fondului decât prin avocat, atât în etapa cercetării procesului, cât și în etapa dezbaterilor.

(2) În cazul în care mandatarul persoanei fizice este soț sau o rudă până la gradul al doilea inclusiv, acesta poate pune concluzii în fața oricărei instanțe, fără să fie asistat de avocat, dacă este licențiat în drept.

(3) În cazul contestației în anulare și al revizuirii, dispozițiile prezentului articol se aplică în mod corespunzător.”

6. La articolul 84, alineatul (2) se abrogă.

7. La articolul 84, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și entităților arătate la art. 56 alin. (2).”

8. La articolul 94 punctul 1, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) cererile referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă, date de lege în competența instanțelor judecătorești;”

9. La articolul 94, punctul 1, după litera j) se introduc trei noi litere, lit. j¹) – j³), cu următorul cuprins:

„j¹) cererile în materie de moștenire, indiferent de valoare;
j²) cererile privind uzucapiunea, indiferent de valoare;
j³) cererile în materia fondului funciar, cu excepția celor date prin lege specială în competența altor instanțe;”

10. La articolul 95, punctul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. ca instanțe de recurs, recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătoria, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului și în orice alte cazuri expres prevăzute de lege;”

11. La articolul 96, punctul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. ca instanțe de recurs, recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în apel sau împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de tribunale, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului, precum și în orice alte cazuri expres prevăzute de lege;”

12. Articolul 105 se abrogă.

13. La articolul 127, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 127. – (1) Dacă un judecător are calitatea de reclamant într-o cauză de competența instanței la care își desfășoară activitatea sau a unei instanțe inferioare acesteia, va sesiza una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre

curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța la care își desfășoară activitatea.

(2) În cazul cererii introduse împotriva unui judecător care ar fi de competența instanței la care acesta își desfășoară activitatea sau a unei instanțe inferioare acesteia, reclamantul poate sesiza una dintre instanțele judecătorești de același grad aflate în circumscripția oricăreia dintre curțile de apel învecinate cu curtea de apel în a cărei circumscripție se află instanța care ar fi fost competentă, potrivit legii.”

14. La articolul 127, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Dispozițiile alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător și în ipoteza în care o instanță de judecată are calitatea de reclamant sau de pârât, după caz.”

15. La articolul 129 alineatul (2), punctul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2. în cazul încălcării competenței materiale, când procesul este de competența unei instanțe de alt grad sau de competența unei alte secții sau altui complet specializat;”

16. La articolul 130, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Necompetența materială și teritorială de ordine publică trebuie invocată de părți ori de către judecător la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii.

(3) Necompetența de ordine privată poate fi invocată doar de către pârât prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii.”

17. La articolul 131, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 131. – (1) La primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe și pot pune concluzii, judecătorul este obligat, din oficiu, să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă general, material și teritorial să judece pricina, consemnând în cuprinsul încheierii de ședință temeiurile de drept pentru

care constată competența instanței sesizate. Încheierea are caracter interlocutoriu.”

18. La articolul 142, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 142. – (1) Cererea de strămutare întemeiată pe motiv de bănuială legitimă este de competența curții de apel, dacă instanța de la care se cere strămutarea este o judecătorie sau un tribunal din circumscripția acesteia. Dacă strămutarea se cere de la curtea de apel, competența de soluționare revine Înaltei Curți de Casație și Justiție. În cazul cererilor de strămutare întemeiate pe motivul de bănuială legitimă vizând calitatea părții de judecător la o instanță din circumscripția curții de apel competente, precum și a celor vizând calitatea de parte a unei instanțe din circumscripția aceleiași curți, competența de soluționare revine Înaltei Curți de Casație și Justiție. Cererea de strămutare se depune la instanța competentă să o soluționeze, care va înștiința de îndată instanța de la care s-a cerut strămutarea despre formularea cererii de strămutare.”

19. La articolul 144, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Încheierea asupra strămutării se dă fără motivare și este definitivă.”

20. La articolul 154, alineatele (4) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(4) În cazul în care comunicarea potrivit alin. (1) nu este posibilă, aceasta se va face prin poștă, cu scrisoare recomandată, cu confirmare de primire, în plic închis, la care se atașează dovada de primire/procesul-verbal și înștiințarea prevăzute la art. 163.

.....

(6) Comunicarea citațiilor și a altor acte de procedură se poate face de grefa instanței și prin telefax, poștă electronică sau prin alte mijloace ce asigură transmiterea textului actului și confirmarea primirii acestuia, dacă partea a indicat instanței datele corespunzătoare în acest scop. Comunicarea actelor de procedură va fi însoțită de semnătura electronică extinsă a instanței care va înlocui ștampila instanței și semnătura grefierului de ședință din mențiunile obligatorii ale citației.

Fiecare instanță va avea o singură semnătură electronică extinsă pentru citații și acte de procedură.”

21. La articolul 154, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alin. (6¹), cu următorul cuprins:

„(6¹) Citațiile și celelalte acte de procedură menționate la alin. (6) se consideră comunicate la momentul la care au primit mesaj din partea sistemului folosit că au ajuns la destinatar potrivit datelor furnizate de acesta.”

22. La articolul 163, după alineatul (11) se introduce un nou alineat, alin. (11¹), cu următorul cuprins:

„(11¹) Atunci când comunicarea actelor s-a realizat potrivit prevederilor art. 154 alin. (6) mesajul de comunicare către destinatar primit de la sistem constituie dovada de comunicare. Acesta se va lista și se va atașa la dosarul cauzei.”

23. La articolul 165, punctul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. în cazul citării sau comunicării altui act de procedură efectuate potrivit prevederilor art. 154 alin. (6), procedura se socotește îndeplinită la data arătată pe copia imprimată a expedierii, certificată de greșierul care a făcut transmisiunea.”

24. La articolul 183, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 183. – (1) Actul de procedură, după înăuntru termenului prevăzut de lege prin scrisoare recomandată la oficiul poștal sau după la un serviciu de curierat rapid ori la un serviciu specializat de comunicare ori trimis prin fax sau email, este socotit a fi făcut în termen.

.....
 (3) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (2), recipisa oficiului poștal, precum și înregistrarea ori atestarea făcută, după caz, de serviciul de curierat rapid, de serviciul specializat de comunicare, de unitatea militară sau de administrația locului de deținere, pe actul după, precum și mențiunea datei și orei primirii faxului sau a email-ului, astfel cum acestea sunt atestate de către calculatorul sau faxul de primire al instanței servesc ca dovadă a datei depunerii actului de către partea interesată.”

25. La articolul 200, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Dacă obligațiile privind completarea sau modificarea cererii prevăzute la art. 194 lit. a) – c), d) numai în cazul motivării în fapt și f), precum și art. 195 – 197, nu sunt îndeplinite în termenul prevăzut la alin. (3), prin încheiere se dispune anularea cererii.”

26. La articolul 200, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) Reclamantului nu i se poate cere să completeze sau să modifice cererea de chemare în judecată cu date sau informații de care acesta nu dispune personal și pentru obținerea cărora este necesară intervenția instanței.”

27. La articolul 201, alineatele (2) – (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Întâmpinarea se comunică de îndată reclamantului, care poate depune răspuns la întâmpinare în termen de 10 zile de la comunicare. Pârâtul va lua cunoștință de răspunsul la întâmpinare de la dosarul cauzei.

(3) În termen de 3 zile de la data depunerii întâmpinării, judecătorul fixează prin rezoluție primul termen de judecată, care va fi de cel mult 60 de zile de la data rezoluției, dispunând citarea părților.

(4) În cazul în care pârâtul nu a depus întâmpinare în termenul prevăzut la alin. (1), la data expirării termenului respectiv, judecătorul fixează prin rezoluție primul termen de judecată, care va fi de cel mult 60 de zile de la data rezoluției, dispunând citarea părților.”

28. Articolul 213 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Desfășurarea
procesului fără
prezența publicului**

Art. 213. – (1) În cazurile în care cercetarea procesului sau dezbaterile fondului în ședință publică ar aduce atingere moralității, ordinii publice, intereselor minorilor, vieții private a părților ori intereselor justiției, după caz, instanța, la cerere sau din oficiu, poate dispune ca acestea să se desfășoare în întregime sau în parte fără prezența publicului.

(2) În cazurile prevăzute la alin. (1), au acces în sala de ședință părțile, reprezentanții lor, cei

care îi asistă pe minori, apărătorii părților, martorii, experții, traducătorii, interpreții, precum și alte persoane cărora instanța, pentru motive temeinice, le admite să asiste la proces.”

29. La articolul 231, alineatele (1), (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 231. – (1) Grefierul care participă la ședință este obligat să ia note în legătură cu desfășurarea procesului. Părțile pot cere citirea notelor și, dacă este cazul, corectarea lor.

.....

(4) Instanța va înregistra ședințele de judecată.

(5) Instanța va elibera, la cerere, o copie electronică a înregistrării ședinței de judecată:

a) părților, pe cheltuiala acestora, în ceea ce privește cauza lor.

b) procurorului, pentru cauza în care participă.”

30. Articolul 240 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Locul cercetării procesului

Art. 240. – Cercetarea procesului se desfășoară în ședință publică, cu citirea părților, dacă legea nu prevede altfel. Dispozițiile art. 154 sunt aplicabile.”

31. Articolul 244 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Terminarea cercetării procesului

Art. 244. – (1) Când judecătorul se socotește lămurit, declară cercetarea procesului încheiată și poate fixa un alt termen pentru dezbateră fondului, din oficiu sau la cererea părților.

(2) În cazul în care s-a dispus dezbateră fondului la un alt termen, judecătorul poate pune în vedere părților să redacteze note privind susținerile lor și să le depună la dosar cu cel puțin 5 zile înainte de termenul stabilit potrivit alin. (1), fără a aduce atingere dreptului acestora de a formula concluzii orale.”

32. La articolul 261, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 261. – (1) Administrarea probelor se face în fața instanței de judecată sesizate; în ședință publică, dacă legea nu dispune altfel.”

33. La articolul 321, după alineatul (5) se introduc două noi alineate, alin. (6) și (7), cu următorul cuprins:

„(6) Dacă instanța găsește că întrebarea pusă de parte nu poate să ducă la dezlegarea procesului, este jignitoare sau tinde a proba un fapt a cărui dovedire e oprită de lege, nu o va încuviința. În această situație, instanța va trece în încheierea de ședință atât numele părții și întrebarea formulată, cât și motivul pentru care nu a fost încuviințată.

(7) Dacă întrebarea este încuviințată, întrebarea, împreună cu numele părții care a formulat-o, urmată de răspunsul martorului, se vor consemna literal în declarația martorului conform dispozițiilor art. 323 alin. (1).”

34. La articolul 322, alineatul (3) se abrogă.

35. La articolul 323, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 323. – (1) Mărturia se va scrie de greșier, care va consemna întocmai și literal declarația martorului, și va fi semnată pe fiecare pagină și la sfârșitul ei de judecător, greșier și martor, după ce acesta a luat cunoștință de cuprins. Dacă martorul refuză sau nu poate să semneze, se va face mențiune despre aceasta în încheierea de ședință.”

36. La articolul 398, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În cazul în care majoritatea nu poate fi realizată, procesul se judecă în complet de divergență, constituit prin includerea în completul inițial și a unui judecător din planificarea de permanență.”

37. Articolul 402 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Pronunțarea
hotărârii**

Art. 402. – Hotărârea se poate pronunța în ședință publică, la locul unde s-au desfășurat dezbaterile, de către președinte sau de către un judecător, membru al completului de judecată, care va citi minuta, indicând și calea de atac ce

poate fi folosită împotriva hotărârii sau se poate pronunța prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.”

38. La articolul 413 alineatul (1), după punctul 1 se introduce un nou punct, pct. 1¹, cu următorul cuprins:

„1¹. când, într-o cauză similară, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a fost sesizată cu o cerere de decizie preliminară;”

39. La articolul 415, punctul 3 se modifică și va avea următorul cuprins:

„3. din oficiu, în cazurile prevăzute la art. 412 alin. (1) pct. 7, după pronunțarea hotărârii de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene, respectiv în cazurile prevăzute de art. 520 alin. (2) și (4), după pronunțarea hotărârii de către Înalta Curte de Casație și Justiție.”

40. La articolul 426, alineatele (1) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 426. – (1) Hotărârea se redactează de judecătorul care a soluționat procesul. Când în compunerea completului de judecată intră și asistenți judiciari sau magistrați-asistenți, președintele îl va putea desemna pe unul dintre aceștia să redacteze hotărârea.

.....

(5) Hotărârea se redactează și semnează în termen de cel mult 30 de zile de la data pronunțării urmând ca în cazuri temeinic motivate, acest termen să fie prelungit cu câte 30 de zile, de cel mult două ori. Opinia separată a judecătorului rămas în minoritate, precum și, când este cazul, opinia concurentă se redactează și se semnează în același termen.”

41. La articolul 444, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 444. – (1) Dacă prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii în același termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri, iar în cazul hotărârilor date în căile extraordinare de atac sau în fond după casarea cu reținere, în termen de 15 zile de la pronunțare. În cazul hotărârilor definitive pronunțate în apel

sau în recurs, completarea acestora se poate cere în termen de 15 zile de la comunicare.”

42. La articolul 450, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Cererea de suspendare se va judeca de către instanța de apel. Dispozițiile art. 719 alin. (6) sunt aplicabile în mod corespunzător.”

43. La articolul 457, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Mențiunea inexactă din cuprinsul hotărârii cu privire la calea de atac deschisă contra acesteia nu are niciun efect asupra dreptului de a exercita calea de atac prevăzută de lege. Indicarea în mod greșit de către instanță a termenului pentru exercitarea căii de atac constituie cauza de repunerea în termen din oficiu a căii de atac exercitată cu respectarea indicației greșite a instanței.”

44. La articolul 471, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) Președintele instanței sau persoana desemnată de acesta va înainta instanței de apel dosarul, împreună cu apelurile făcute, numai după împlinirea termenului de apel pentru toate părțile.

(4) Dacă s-au formulat atât apel, cât și cereri potrivit art. 442 – 444, dosarul nu va fi trimis instanței de apel decât după împlinirea termenului de apel privind hotărârile date asupra acestor din urmă cereri.”

45. La articolul 471, alineatele (5) – (8) se abrogă.

46. După articolul 471 se introduce un nou articol, art. 471¹, cu următorul cuprins:

**„Pregătirea
judecății apelului**

Art. 471¹. – (1) Președintele instanței de apel sau persoana desemnată de acesta, îndată ce primește dosarul, va lua măsuri în vederea repartizării aleatorii la un complet de judecată.

(2) În cazul în care cererea de apel nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege, completul căruia i s-a repartizat dosarul va stabili lipsurile cererii de apel și îi va comunica,

în scris, apelantului că are obligația de a completa sau modifica cererea. Completarea sau modificarea cererii se va face în termen de cel mult 10 zile de la data comunicării.

(3) După primirea dosarului sau, când este cazul, după regularizarea cererii de apel potrivit alin. (2), completul va dispune comunicarea cererii de apel, precum și a motivelor de apel intimatului, împreună cu copiile certificate de pe înscrisurile alăturate și care nu au fost înfățișate la prima instanță, punându-i-se în vedere obligația de a depune la dosar întâmpinare în termen de cel mult 15 zile de la data comunicării.

(4) Întâmpinarea depusă se comunică apelantului de îndată, punându-i-se în vedere posibilitatea de a depune la dosar răspunsul la întâmpinare în termen de cel mult 10 zile de la data comunicării. Intimatul va lua cunoștință de răspunsul la întâmpinare din dosarul cauzei.

(5) În termen de 3 zile de la data depunerii întâmpinării, judecătorul fixează prin rezoluție primul termen de judecată, care va fi de cel mult 60 de zile de la data rezoluției, dispunând citarea părților.

(6) În cazul în care intimatul nu a depus întâmpinare în termenul prevăzut la alin. (3), la data expirării termenului respectiv, judecătorul fixează prin rezoluție primul termen de judecată, care va fi de cel mult 60 de zile de la data rezoluției, dispunând citarea părților.

(7) Dispozițiile art. 201 alin. (5) și (6) se aplică în mod corespunzător.

(8) Apelurile principale, incidente și provocate făcute împotriva aceleiași hotărâri vor fi repartizate la același complet de judecată. Când apelurile au fost repartizate la complete diferite, ultimul complet investit va dispune pe cale administrativă trimiterea apelului la completul

cel dintâi investit.”

47. Articolul 474 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Depunerea
apelului incident și
a celui provocat**

Art. 474. – (1) Apelul incident și apelul provocat se depun de către intimat odată cu întâmpinarea la apelul principal, fiind aplicabile prevederile art. 471¹ alin. (4).

(2) Apelul provocat se comunică și intimatului din acest apel, prevăzut la art. 473, acesta fiind dator să depună întâmpinare în termenul prevăzut la art. 471¹ alin. (4), care se aplică în mod corespunzător. Cel care a exercitat apelul provocat va lua cunoștință de întâmpinare de la dosarul cauzei.”

48. Articolul 475 se abrogă.

49. La articolul 483, alineatele (2) – (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a) – j³), în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile pronunțate în materia protecției consumatorilor, a asigurărilor precum și în cele ce decurg din aplicarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite. De asemenea, nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.

(3) Recursul urmărește să supună instanței competente examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile.

(4) Recursul se soluționează de către instanța ierarhic superioară celei care a pronunțat hotărârea atacată.”

50. La articolul 484 alineatul (3), punctul 2 se abrogă.

51. La articolul 484, alineatul (6) se abrogă.

52. La articolul 484, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) Pentru motive temeinice, instanța de recurs poate reveni asupra suspendării acordate, dispozițiile alin. (3) – (5) aplicându-se în mod corespunzător.”

53. La articolul 486 alineatul (1), literele a), b) și e) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) numele și prenumele, domiciliul sau reședința părții în favoarea căreia se exercită recursul, sau, după caz, numele, prenumele și domiciliul reprezentantului convențional, numele, prenumele și domiciliul profesional al avocatului care formulează cererea ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și numele și prenumele consilierului juridic care întocmește cererea. Prezentele dispoziții se aplică și în cazul în care recurentul locuiește în străinătate;

b) numele și prenumele, domiciliul sau reședința ori, după caz, denumirea și sediul intimatului;

.....
e) semnătura părții sau, după caz a mandatarului părții, a reprezentantului legal al părții sau a consilierului juridic.”

54. La articolul 486, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) La cererea de recurs se vor atașa dovada achitării taxei de timbru, conform legii, precum și, dacă este cazul, procura specială, împuternicirea avocațială sau delegația consilierului juridic.

(3) Mențiunile prevăzute la alin. (1) lit. a) și c) – e), precum și cerințele menționate la alin. (2) sunt prevăzute sub sancțiunea nulității. Dispozițiile art. 82 alin. (1) și ale art. 87 alin. (2) rămân aplicabile.”

55. Articolul 490 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Depunerea
recursului**

Art. 490. – (1) Recursul și, dacă este cazul, motivele de casare se depun la instanța a cărei hotărâre se atacă, sub sancțiunea nulității.

(2) Dispozițiile art. 471¹ se aplică în mod corespunzător. Termenul prevăzut la art. 471¹ alin. (3) și (5) se dublează în cazul recursului. La redactarea și semnarea întâmpinării și a răspunsului la întâmpinare, dispozițiile art. 83

și art. 84 alin. (1) rămân aplicabile.”

56. Articolul 493 se abrogă.

57. La articolul 496, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 496. – (1) Instanța, verificând toate motivele invocate și judecând recursul, îl poate admite, îl poate respinge sau anula ori poate constata perimarea lui.”

58. Articolul 497 se modifică și va avea următorul cuprins:

**„Soluțiile pe care le
poate pronunța
Înalta Curte de
Casație și Justiție**

Art. 497. – Înalta Curte de Casație și Justiție, în caz de casare, trimite, o singură dată în cursul procesului, cauza spre o nouă judecată instanței de apel care a pronunțat hotărârea casată ori, atunci când este cazul și sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 480 alin. (3), primei instanțe, a cărei hotărâre este, de asemenea, casată. Atunci când interesele buneii administrării a justiției o cer, cauza va putea fi trimisă oricărei alte instanțe de același grad, cu excepția cazului casării pentru lipsă de competență, când cauza va fi trimisă instanței competente sau altui organ cu activitate jurisdicțională competent potrivit legii. În cazul în care casarea s-a făcut pentru că instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești sau când s-a încălcat autoritatea de lucru judecat, cererea se respinge ca inadmisibilă.”

59. La articolul 503, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dispozițiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător hotărârilor instanțelor de apel care, potrivit legii, nu pot fi atacate cu recurs.”

60. La articolul 509, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Pentru motivele de revizuire prevăzute la alin. (1) pct. 3, dar numai în ipoteza judecătorului, pct. 4, pct. 7 – 11 sunt supuse revizuirii și hotărârile care nu evocă fondul.”

61. La articolul 513, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Dacă instanța încuviințează cererea de revizuire, ea va schimba, în tot sau în parte, hotărârea atacată, iar în cazul hotărârilor potrivnice, ea va anula cea din urmă hotărâre și, după caz, va trimite cauza spre rejudecare atunci când s-a încălcat efectul pozitiv al autorității de lucru judecat.”

62. La articolul 517, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Cauzele similare aflate pe rolul instanțelor la data sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în care soluționarea acestora depinde de dezlegarea problemelor de drept ce fac obiectul recursului în interesul legii, pot fi suspendate până la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, conform alin. (4).”

63. La articolul 517, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

64. La articolul 521, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Dezlegarea dată problemelor de drept este obligatorie de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar pentru instanța care a solicitat dezlegarea de la data pronunțării deciziei.”

65. La articolul 660, alineatul (3) se abrogă.

66. La articolul 666, alineatul (8) se abrogă.

67. La articolul 713, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui alt titlu executoriu decât o hotărâre judecătorească, se pot invoca în contestația la executare și motive de fapt sau de drept privitoare la fondul dreptului cuprins în titlul executoriu, numai dacă legea nu prevede în legătură cu acel titlu executoriu o cale procesuală pentru desființarea lui, inclusiv o acțiune de drept comun.”

68. La articolul 906, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării încheierii de aplicare a penalității debitorul nu execută obligația prevăzută în titlul executoriu, instanța de executare, la cererea creditorului, va fixa suma definitivă ce i se datorează cu acest titlu, prin încheiere, dată cu citarea părților. Creditorul poate solicita fixarea sumei definitive cu titlu de penalități de întârziere după trecerea fiecărui termen de 3 luni în care debitorul nu își execută obligația prevăzută în titlu executoriu, până la stingerea ei completă.”

69. La articolul 915, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Dacă nici reclamantul și nici pârâtul nu au locuința în țară, părțile pot conveni expres să introducă cererea de divorț la orice judecătorie din România. În lipsa unui asemenea acord, cererea de divorț este de competența Judecătoriei Sectorului 5 al municipiului București.”

Art. II. – Articolul 13¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, cu modificările și completările ulterioare, se abrogă.

Art. III. – Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013, cu modificările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul XI se abrogă.

2. La articolul XVII, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Recursul și, dacă este cazul, motivele de casare se depun la instanța a cărei hotărâre se atacă.

.....
 (3) Dispozițiile art. XIV alin. (2) – (4) și ale art. XV alin. (2) – (5) se aplică în mod corespunzător, cu excepția recursului care este de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție. Termenul prevăzut la art. XV alin. (3) se dublează în cazul recursului.”

3. La articolul XVIII, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la data de 31 decembrie 2018 inclusiv nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a) – i) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările ulterioare, în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere. De asemenea, în aceste procese nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.”

4. După articolul XVIII se introduce un nou articol, art. XVIII¹, cu următorul cuprins:

„Art. XVIII¹. – (1) În procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la data de 31 decembrie 2018 inclusiv, recursurile declarate, potrivit legii, împotriva hotărârilor pronunțate în apel de tribunale în cererile evaluabile în bani în valoare de până la 200.000 lei inclusiv, indiferent de calitatea părților,

profesioniști sau neprofesioniști, se judecă de curțile de apel, iar recursurile declarate, potrivit legii, împotriva hotărârilor pronunțate în apel de curțile de apel în cererile evaluabile în bani în valoare de peste 200.000 lei, indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști, se judecă de Înalta Curte de Casație și Justiție.

(2) Dispozițiile alin. (1) sunt aplicabile și hotărârilor, susceptibile de recurs potrivit legii, pronunțate începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi în procese pornite începând cu data de 15 februarie 2013 și până la data intrării în vigoare a prezentei legi.”

Art. IV. – Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015, cu modificările ulterioare, inclusiv cu modificările și completările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I.